

Патријарх Порфирије: Наш циљ је да испунимо Реч Христову - да једно будемо!

Христос васкрсе! Ваистину васкрсе Господ, браћо и сестре, и Васкрсењем својим нама дарова пуноћу радости, лепоте и сваког добра; штавише, дарова нам живот, живот у изобиљу, живот вечни, онај који се не завршава бесмислом. У тој васкршњој радости Блажењејши, високопреосвећена и преосвећена браћо архијереји, браћо свештеници, драга браћо и сестре, радосно можемо да кличемо речима оног који је писао псалме: Ево дана који створи Господ, радујмо се и веселимо се у њему!

Радујмо се, браћо и сестре, јер се данас радује пуноћа Цркве Христове! Радује се небо и земља! Радују се сви свети! Радује се светитељ Сава и сви они који су засађени у њему, из његовог корена никли и развијали се кроз векове и чије плодове и ми данас окушамо. Радујмо се, јер баш и искључиво њиховим молитвама данас смо се сабрали у овом заветном храму српског народа који је посвећен Светом Сави да пројавимо оно што је заповест Божја, да спознамо да, сећајући се речи: Ево дана који створи Господ, да је не само дан, дан овај, него читав свет Господ створио. Створио је оно што се види, али и оно што се не види. Све је створио да буде један огромни заветни храм иконе Божје, тј. човеков, нас људи. Другим речима, свет је створен да буде храм Божји, да слави Бога, а ми људи смо створени као припадници царског свештенства да свако од нас тамо где се налази и у ономе у чему се бави буде свештенослужитељ, да на основу својих дарова ствара и стварајући слави име Божје. Још је Господ, који је све створио, подсетио нас људе и заповедио да сви једно буду. Све је створено да буде једно, а да би могло бити једно

људи међусобно морају бити једно. Морају бити заједница љубави која је утемељена на Речи Божјој, која је утемељена на самом Богу, на живом Христу. Тада ће сви једно бити! То Господ од нас хоће! Ако смо ми људи међусобно једно, онда је све једно, онда је Једна Црква, а Једна је зато што је Господ Један као Глава Цркве. Једном вером ми изграђујемо јединство, а чувајући један јединствени поредак чувамо веру и кроз тај поредак пројављујемо своју у веру у Једног у Тројици Бога.

Дакле, нема јединства без вере у Једног у Тројици Бога, али исто тако и без учествовања у истом поретку, а ми то кажемо – у Цркви, у канонима. То важи за сваку парохију, то важи за сваку помесну Цркву, то важи за свеукупно православље, јер ми исповедамо да верујемо у Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву. Најпре, Црква је Једна, јер је Један Господ. Иако није Једна и све остало не може бити: ни Света, ни Саборна. Јединство у вери, у предању и у поретку Цркве извире из свете Литургије. Оно се манифестује у Њој, потврђује се у Њој. Једно смо у Христу без остатка онда када се од истог путира, из исте чаше, причешћујемо. Дакле, браћо и сестре, у јединство заједнице, у јединству је светиња. Зато не треба да нас чуди што силе овог света – кад кажем силе овог света мислим умом апостола Павла и језиком Новог Завета, мислим на оне силе које се противе Богу, које не воле Христа, јер Христос у најмању руку ремети њихов поредак, а то се модерно каже: ремети им бизнис, јер је Христос огледало, у Њему се све види ко смо и шта смо – дакле, силе овог света, браћо и сестре – а ми који говоримо језиком Светог Писма кажемо: демонске силе – све ће прихватити осим јединства. Њима треба поларизација, њима треба расцеп, најпре у појединцу – хоће да поцепају и разбуију у нама, у једном човеку, на делове јединствену психосоматску и духовну целину, како би рекли научници – а даље хоће да разбију јединство у породици. Шта све не чини кроз своја правила и законе који најчешће нису у складу са законом Христовим?! И ево, без обзира што силе овог света имају своје циљеве, наш циљ је да испунимо Реч Христову – да једно будемо! И може бити да паднемо, као што бива у животу појединца и у животу породице и народа – а и ту хоће силе овог света да деле народ један у себи и да дели народе од народа – и може бити да понекад промашимо, када нити чујемо нити испуњавамо Реч Христову, али пред Богом ми знамо, већ од Светог Јована Крститеља, а онда и из уста самог Господа, да је пасти људски, да је погрешити људски, да је промашити људски. Међутим, ако останемо у паду и у промашају, онда потврђујемо да се претварамо у нешто што није човек. Људски је пасти, али велика је слава ако устанемо.

Ево данас, браћо и сестре, дана који створи Господ! Ево чуда пред нашим

очима! Имали смо раскол који је трајао 55 година са нашом браћом из Македоније. Та рана је била дубока и болела је. Са том раном смо легали и устајали у ишчекивању и тежњи да се она зацели. Као што не постоји ништа што ми људи сами собом, као и себе, можемо исцелити, тако и нарочито у Телу Христовом не може рана само нашим силама и моћима да буде исцељена. Зато и кажем да је рана исцељена, а да је то чудо – чудо Божје. То је дар Божји, браћо и сестре! Све што имамо од Бога смо добили, а кад трпимо, поред тога што то може бити израз промисла Божјег, најчешће је последица нашег избора и погрешних корака. Онда рана бива као педагошка могућност. Ми смо ту педагошку могућност искористили. Разумели смо да је рана нанета нашим поступањима и зато смо се обратили Господу, Светом Сави и свим светима наше Цркве да учине оно што нама не полази за руком. И оног тренутка када смо само помислили, тако се десило чудо неочекивано!

Блажењејши, браћо архијереји, браћо и сестре, наша радост је данас неизмерна, изобилна, јер је то радост љубави Божје, јер је то радост благодати Божје! Ми смо у Христу једно, у Цркви једно! Ево, овај одзив браће и сестара из Београда, из Србије, али из Македоније, овде данас показује да срце верног, доброг и честитог нашег народа, наших народа честитих, јесте куцало и нарочито сада снажно куца за све нас и заједно са нама. Оно куца ритмом Христовим и то нам показује да нас је Господ погледао, да нас је Господ помиловао, а ми смо само као недостојни људи разумели да једино што не треба да чинимо јесте да не треба да спречавамо благодат Божју да дејствује, да наш егоизам, самољубље и себичност не стоје њој на путу.

Ми смо данас заједно у овом светом светосавском храму. Иако знамо да је Црква пирамидално устројена, сложили смо се у разговорима да наше деловање буде обрнута пирамида, да наш народ буде на врху, да наши народи буду на врху, а ми у дну, да служимо у свему, да будемо мањи, да се смањујемо и умањујемо, а да Црква и Христос у нама и међу нама расту, да будемо слуге слугу.

Нека би Господ дао да љубав Његова, да мир Његов који је потребнији него било шта свакоме од нас појединачно, али и читавом свету, да мир Христов буде увек са нама, да Његова љубав и благодат Његова и јединство које имамо у Њему кроз свету Евхаристију, кроз Цркву, буде сведок *urbī et orbī*, сведок свету и свим људима да је Христос Алфа и Омега; да све можемо имати, а ако Њега немамо да ништа смо; и да ништа немамо, а Њега да имамо, онда смо заправо добили све и постали владари света. Добро сте дошли! Благословите нас! Пренесите наше благослове и наше поздраве

Вашој Цркви и Вашем народу, нашој Цркви и нашем народу. Господ да буде са нама, сада и увек и у векове векова. Живели нам на много година!

spc.rs